

HODINA LUKOSTŘELBY

napsala Alla Llaeth

Elmeril Brin měl velmi vyhraněné názory na to, co se sluší a patří. Každého otroka, kterého koupil, nechal vždycky na dvoře jednu až tři hodiny bičovat podle toho, nakolik měl dotyčný nebožák nezávislého ducha. Bič, který on, respektive jeho kastelán používal, byl spleten z uzlovaté látky a máčen ve vodě, takže svým obětem pravidelně působil krvácení, ale jen málokdy někoho trvale zmrzačil. K jeho velké spokojenosti a osobní hrdosti jen velmi málo otroků potřebovalo zbičovat více než jen jedinkrát. Vzpomínka na první den i na "uvítání" každého, kdo přišel později, se všem otrokům trvale vryla do paměti.

Když si koupil svého prvního bosmera, rozkázal kastelánovi, aby ho bičoval pouze hodinu. Ta bytost, kterou pojmenovali Dob, vypadala mnohem křehčeji než jeho argonští, khajitští a skřetí otroci. Na práci v dolech ani na polích se nehodil, ale byl docela pohledný, takže mohl docela dobře sloužit v domácnosti.

Dob pracoval tiše a docela dobře. Jeho pán ho sice občas musel potrestat chvilkou hladovění, ale žádný horší trest nikdy zapotřebí nebyl. Když na plantáž zavítali hosté, pohled na exotický a elegantní přírůstek domácnosti na ně vždy učinil dojem.

Hej, ty, pravila Genetha Illoc, nižší, ale stále ještě urozená členka rodu Indooril, když jí Dob podával sklenku vína. "Narodil ses už jako otrok?"

Ne, seduro, odušil Bow s úklonou. "Kdysi jsem na silnici okrádal takové pěkné dámy, jako jsi ty."

Celá společnost se vesele zasmála, ale pán domu si vzal na paškál obchodníka s otroky, od něhož Doba koupil, a dozvěděl se, že mladík mluvil pravdu. Ten bosmer opravdu kdysi býval silničním lupičem, i když nijak zvlášť zatvrzelým. Nakonec ho chytili a za trest prodali do otroctví. Zdálo se mu neuvěřitelné, že by ten tichý chlapík, který před jeho pohledem vždy pokorně klopal zrak, někdy býval zločincem. Nakonec se Brin rozhodl, že se ho na to přímo zeptá.

Když jsi okrádal všechny ty poutníky a kupce, musel jsi používat nějakou zbraň, vyzvídal na Dobovi, který právě drhl podlahu.

Ano, seduro, odvětil jeho služebník skromně. "Luk."

No ano, o vás bosmerekch je známo, že se v lukostřelbě skvěle vyznáte, pronesl Brin zamýšleně a po chvíli se optal. "Byls dobrým střelcem?"

Dob pokorně přikývl.

Tak budeš mého syna Wodilika učit střelbě z luku, pokračoval po chvilce rozmýšlení jeho pán. Wodilikovi bylo dvanáct let byl zoufale zpovykáný, neboť jeho matka, Brinova poslední žena, svou ratolest až trestuhodně hýčkala. V šermířském umění byl hoch zcela k ničemu, neboť se neustále bál, že se pořeže. Jeho hrdému otci to dost kazilo náladu, a tak se rozhodl, že v lukostřelbě se tyto charakterové vady jeho potomka zcela ztratí.

Kastelána poslal koupit krásně zdobený luk, pár toulců se šípy a na louku mezi divoké květiny nedaleko plantáže nakázal rozestavit cvičné terče. Za několik dnů už začalo vyučování.

Prvním lekcím pán domu bedlivě přihlížel, aby se ujistil, že je Dob dobrým učitelem. A to také byl. S potěšením sledoval, jak jeho synek začíná pronikat do tajů různých úchopů a postojů. Pak už se však musel začít opět věnovat obchodování a jen sem-tam kontroloval, zda hodiny lukostřelby pokračují. Hlídat, jaké pokroky jeho chlapec činí, na to už nezbýval čas.

Uplynul zhruba měsíc, než na toto téma přišla řeč. Brin a jeho kastelán kontrolovali příjmy a výdaje plantáže a dostali se i na různé další náklady na domácnost.

Měl bys zkontrolovat, kolik terčů na poli bude třeba opravit.

To už jsem udělal, seduro, opáčil kastelán. "Všechny jsou ve vynikajícím stavu, úplně netknuté."

Jak je to možné? Brin zavrtěl nechápavě hlavou. "Vždyť jsem viděl, že stačí pár dobře mířených střel a terče se rozpadnou, jako by byly z perníku. Po měsíci cvičení už z nich nemohlo zůstat vůbec nic."

Není v nich ani dírka, seduro. Přesvědč se sám.

Náhodou právě probíhala hodina. Brin kráčet po poli a sledoval, jak Dob vede Wodilikovu paži a chlapec že míří do vzduchu. Vzápětí z tětivy vylétla střela, která velikým obloukem minula vršek terče a o kus dál za ním se zabodla do země. Brin si terč prohlédl a zjistil, že je opravdu ve vynikajícím stavu. Dosud se ho nedotkl ani jediný šíp.

Musíš pravou ruku ještě více sklonit, pane Wodiliku slyšel právě pronášet Doba. "A nejvíce záleží na tom, jak celý pohyb dokončíš. Jinak střela vůbec nenabere výšku."

Výšku?! zavrčel Brin. "A co přesnost? Ta není k ničemu? Možná jste omylem zasáhli pár ptáků, ale faktem zůstává, že jsi za celou tu dobu mého syna nenaučil vůbec nic!"

Dob se pokorně uklonil. "Seduro, pan Wodilik se napřed musí naučit nezákladnější práci se zbraní. Teprve potom se může starat o přesnost. Ve Valenském lese jsme se učili tak, že jsme sledovali, jak vysoko a jak daleko šíp letí za klidného počasí a jak se jeho dráha mění, když vítr vane z různých stran. Teprve potom jsme se začali střílet do terčů."

Brinova tvář zbrunátněla: "Já nejsem žádný hlupák! Měl jsem vědět, že nemůžu vzdělání svého syna dát do rukou otrokovi!"

Chytil Doba a smýkl s ním směrem k domu. Bosmer sklopil hlavu a pomalou, šouravou chůzí vykročil za svými domácími povinnostmi. Wodilikovi vhrkly do očí slzy a pokusil se ho následovat.

Ty zůstaneš tady a budeš cvičit! zařval na něj otec. "Koukej mířit do terče a ne do nebe! Nepůjdeš domů, dokud neuvidím zásah přímo do středu!"

Chlapec se s pláčem pustil do dalšího cvičení, zatímco Brin nechal Doba odvést na dvůr a poslal si pro bič. Náhle se mu otrok vytrhl a utíkal se schovat mezi sudy uprostřed dvora.

Přijmi svůj trest, otroku! Neměl jsem s tebou mít žádné slitování už když jsem tě koupil! Brin křičel a bič přitom znovu a znovu dopadal na nebožákova holá záda. "Měl jsem tě držet víc zkrátka! Ale teď budeš mít vojnu jako řemen! Už žádné jednoduché úkoly, už žádné učitelování ani práce v domácnosti! S tím už je konec!"

Mezi pravidelnými údery k nim z louky zazníval žalostný Wodilikův křik. "Nejde to, otče, nemůžu ho zasáhnout!"

Pane Wodiliku! zakřičel na něj Dob co nejhlasitěji. Hlas se mu třásl bolestí. "Drž levou ruku rovně a miř mírně na východ! Vítr se změnil!"

Přestaň mého syna mást! zavyl Brin. "Jestli tě teď neubičuju k smrti, pošlu tě na rýžová pole, jak si zasloužíš!"

Dobe! úpěl v dáli chlapec. "Pořád se nemůžu strefit."

Pane Wodiliku! Ustup o čtyři kroky zpět, miř na východ a neboj se mířit do výšky! Dob se odtrhl od sudů a ukryl se pod vozem nedaleko hradby. Brin ho pronásledoval a přitom ho stále zasypával ranami.

Chlapcův šíp přelétl vysoko nad terčem a stále stoupal ve skvostném oblouku. Teprve před domem dosáhl vrcholu a začal klesat. Brin pocítil na jazyku chuť krve dřív, než si uvědomil, že je zasažen. Nejistě zdvihl ruce a pocítil, že mu hrot šípu proklál hrdlo. Pohlédl na Doba, který se ještě stále krčil pod vozem, a v jeho tváři zahlédl slabý úsměv. Těsně před smrtí tak ve svém služebníkově spatřil skutečného lupiče.

Zásah, pane Wodiliku! zakřičel Dob.